

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Wallacher Lajos ügyvéd (.....) által képviselt felperes neve(....) kérelmezőnek a Szecskay Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Bacher Gusztáv ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(....) I. rendű, II.rendű alperes neve(....) II. rendű, **III. rendű alperes** (....) III. rendű, IV.rendű alperes neve(....) IV. rendű, V.rendű alperes neve(....) V. rendű és VI.rendű alperes neve(....) VI. rendű ellenérdekű felek ellen a benyújtó védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 27. napján kelt 1.Pk...../2018/9. számú végzése ellen a kérelmező 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 napon belül az ellenérdekű feleknek, mint egyetemleges jogosultaknak fizessen meg 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a benyújtó(a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító M..../47 ügyiratszámú határozatának a megváltoztatására irányuló kérelmet és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettek – helyesen ellenérdekű felek – részére személyenként 88.900 forint eljárási költséget.

A tényállás szerint a „Benkó Dixieland Band” nevű jazz együttest 1957-ben felperes nevealapította, aki 2015. december 15-én bekövetkezett haláláig a zenekar klarinétosa és vezetője volt. Ő látta el a szervezéssel, az együttes képviselétével kapcsolatos feladatokat, kötött szerződéseket a fellépésekre, hangfelvételek készítésére, televíziós műsorokra, majd 2003-ban ezen tevékenységeket a társtulajdonában álló **B. Kft.** (a továbbiakban: kft.) vette át. A zenekari tagok előadóművészként működtek közre, szerződéses jogviszonyban álltak a kft.-ével, de ezt 2016. január 26-án felmondták. A kérelmező, néhai felperes nevéfia 2016. január 28. napján a „Benkó Dixieland Band” szókapcsolat védjegytalmát kérte a Nizzai Megállapodás 9., 41. és 43. osztályaiba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében. A lajstromozással szemben az ellenérdekű felek, akik az együttes tagjai észrevételt és felszólalást terjesztettek elő, utóbbiban a névhasználati jogukkal való ütközésre hivatkoztak.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította és 546.500 forint eljárási költség megfizetésére kötelezte a kérelmezőt. Döntését a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 5. § (1) bekezdés a) pontjára, a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § f) pontjára és 2:49. § (1) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy a zenekar felvett nevében megalakulása óta, akaratával egyezően szerepelt felperes nevecsaládneve. Irrelevánsnak tartotta, hogy a zenekar polgári jogi társaságként működött-e, mert a közös név viselésének joga az együttest ennek hiányában is megilleti. A kft.-ével kötött együttműködési szerződés alapján a tagoknak a fellépések során zenészként kellett közreműködniük, a kereskedelmi forgalomban hozzájuk kapcsolódott a „Benkó

Dixieland Band” név, plakátokon, ismertetőkből, prospektusokon, lemezeken, reklámokban az együttes így szerepelt, azon túl, hogy a tagok nevei is feltüntetésre kerültek. A hivatali határozat indokai szerint a nyilvánosság előtti rendszeres megjelenés a zenekari tagoknak a felvett névhez fűződő jogát megalapozza, ezt a jogot sérti a kizárólagos jogok megszerzésére irányuló védjegybejelentés. Nem tartotta a lajstromozási eljárásban értékelhetőnek, hogy a zenekar karaktersváltáson ment át, és nem vizsgálta az ellenérdekű felek névhasználatának jogszerűségét sem, mert az polgári perre tartozó kérdés.

A határozat ellen a kérelmező élt megváltoztatási kérelemmel, amit az elsőfokú bíróság a Vt. 5. § (1) bekezdése alapján nem talált alaposnak.

Végzése indokolásában rögzítette, hogy egy zenekar a zenekari tagok közös együttműködése kulturális és művészeti jellegű céllal. A tagokhoz együttesen kötődik a zenekar neve, tevékenységüket a közönség ezzel azonosítja, ezért érdekük, hogy korlátozás nélkül az ismertté vált néven működjön tovább.

Megállapította, hogy néhai felperes neve 1957-ben szóban hozzájárult ahhoz, hogy a zenei életben akkor ismeretlen „Benkó” név a zenekar felvett neve legyen, tehát családi nevének használatára jogosította a már ez időben is előadóművészek csoportjából állt együttest. A szóbeli megállapodás alapján a zenekar természetes személy tagjainak összessége határozatlan időre, ellenérték nélkül jogosult a dixieland stílust játszó együttes nevében a „Benkó” név használatára, kiegészítve azt a zenei műfajra és a formációra utaló leíró kifejezésekkel. A zenekar „Benkó Dixieland Band” néven vált ismertté a közönség körében itthon és külföldön anélkül, hogy szükség lett volna annak a Párizsi Unió Egyezmény 8. cikke szerinti nyilvántartásba vételére, és egészen addig ezen az értékes vagyoni joggá vált név alatt lépett fel, amíg azt a kérelmező nem kifogásolta. Az évtizedek során az együttesnek és nem felperes nevének vált a „Benkó Dixieland Band” a művész-, illetve kereskedelmi nevévé, nem vitatva, hogy felperes neve volt a vezetője. 2015 decemberéig a zenekar ezen a néven működött, és nem áll rendelkezésre olyan a néhaitól származó nyilatkozat, amellyel kifejezetten visszavonta volna a családneve használatára vonatkozó engedélyét.

Az elsőfokú bíróság szerint szükséges, hogy a nyilvánosság előtti megjelenéskor egy zenekar azonosítható, egyedi névvel rendelkezzen, irreális elvárás lenne, hogy nagy létszám esetén a tagok neve egyenként kerüljön felsorolásra, és nincs olyan jogszabály, ami előírná, hogy a zenészek ezen összességének csak akkor lehetnének névhez fűződő személyiségi jogai, ha jogalanyisággal bíró szervezet tagjai lennének. Ezért a kérelmezői állásponttal szemben polgári jogi társaság hiányában is megállapítható, hogy a zenekar mindenkor tagjait megilleti az általuk ismertté tett, csak és kizárólag hozzájuk köthető névfeltüntető jog, ami feltételezi a névjog meglétét. Ez a jog elkülönül felperes neve névhez fűződő személyiségi jogtól, halálával nem szűnt meg, nem került átruházásra, mint ahogy nem szüntették meg a zenekar tagjai körében az évtizedek alatt történt változások sem.

A törvényszék nem találta bizonyítottnak azt sem, hogy a zenekar tagjai önként hagytak fel a névviselési joggal. Ezt az ellenérdekű felek cáfolták, és a kérelmező 2016. áprilisi nyilatkozatából is kiolvasható, hogy ő vonta meg a Benkó név használati jogát és e tiltás miatt hagytak fel a tagok a névhasználatot. Felhatalmazás hiányában nem lehet a zenekar nevében tett lemondásnak tekinteni a VI. rendű ellenérdekű fél nyilatkozatát sem. Tehát nem önkéntes elhatározás miatt viseli egy ideje a zenekar a „Dixie Kings of Hungary” nevet, ezt a névváltoztatást figyelemmel a Ptk. 6:8. § (3) bekezdésére nem lehet kiterjesztően értelmezni és lemondásnak tekinteni.

A kifejtettek szerint helytállóan találta az elsőfokú bíróság azt a hivatali megállapítást, hogy az ellenérdekű felek rendelkeznek a „Benkó Dixieland Band” névvel, mely joguk sérülne a megjelölés lajstromozásával, ezért a törvényszék nem látott lehetőséget a védjegybejelentést elutasító hivatali döntés megváltoztatására.

A döntés ellen a kérelmező fellebbezett a végzés megváltoztatását és a megjelölés lajstromozását kérve, támadta a végzést a hivatali határozatban megállapított eljárási költség megváltoztatására irányuló kérelem elutasítása vonatkozásában is.

Álláspontja szerint a törvényszék a tényeket jogszabálysértően minősítette, a tényekből és bizonyítékokból alaptalan következtetéseket vont le, és helytelenül alkalmazta a Vt. 5. § (1) bekezdés a) pontját. A fellebbezésben megismételte korábbi érveit, így továbbra is vitatta, hogy az ellenérdekű feleket a névjog megilleti, mert természetes személyek együttesének ilyen közös jogszerzését a magyar polgári jog nem engedi meg, ez ellentmondana a névviseléshez való jog természetének, emellett értelmezhetetlen és megfelelő dogmatikai háttér hiányában számos megoldatlan jogi helyzetet eredményezne. De, ha mégis lehetőség lenne a névjog közös tulajdonlására, akkor ez felperes nevehalálával megszűnt. Fenntartotta, miszerint a zenekari tagok a névjog kereskedelmi használatát átengedték az eredeti jogszerzőnek, a zenekart alapító és ügyeit intéző felperes nevenak, 2003-tól pedig a **B. Kft.** vett részt a gazdasági forgalomban, az ellenérdekű felek a vele kötött szerződésben elismerték, hogy a zenekar tevékenységével kapcsolatos minden jog a kft.-ét illeti meg, a társaság viselte a felmerülő költségeket, illetve a gazdasági kockázatot, a zenészek pedig tevékenységükért fix fizetést kaptak. Hangsúlyosan hivatkozott a II. rendű ellenérdekű fél perben tett nyilatkozatára, amiben önként elismerte, hogy a kft. joga volt a zenekar működtetése, képviselése. Megítélése szerint az ellenérdekű felek nem tettek eleget a bizonyítási kötelezettségüknek, mert nem tudtak arra vonatkozó konkrét bizonyítékot felmutatni, melyben ők, mint a névjog jogosultjai szerepeltek volna a kereskedelmi használat körében. E körben az eljáró bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, ezért kérte a tényállást úgy módosítani, hogy a névjog kereskedelmi használatát megalakuláskor felperes neveszerezte meg, 2003-tól pedig a **B. Kft.** használta a nevet a kereskedelmi forgalomban, melynek következtében alaptalan a felszólalás.

Változatlanul fenntartotta a lemondással kapcsolatos érveit, amit az támaszt alá, hogy az ideiglenesség jelzése nélkül az együttes már más név alatt zenél, és ezt igazolja a VI. rendű ellenérdekű fél azon nyilatkozata, miszerint a nevet a továbbiakban nem kívánják használni. Kifogásolta a végzés önkéntességet hiányoló megállapítását, mivel a Ptk. 6:8. § (3) bekezdése nem említ ilyen feltételt, a jognyilatkozat megtámadásának lehetőségével pedig a VI. rendű ellenérdekű fél a mai napig nem élt. Emellett nem kérdőjelezi meg a lemondás önkéntességét, ha annak hatására történik, hogy a másik fél jóhiszeműen feltételezett jogai érdekében fellép, illetve eljárásokat helyez kilátásba. Utalva a Ptk. 6:18. § (2) bekezdésére előadta, miszerint alappal feltételezte, hogy a VI. rendű ellenérdekű fél képviselő, mivel a zenekarnak ő az elismert vezetője, ő jelenik meg a médiában, nyilatkozik a zenekar terveiről, stb. Véleménye szerint az eljáró bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6:8. § (3) bekezdését és tévesen minősítette a joglemondó nyilatkozatot joghatás kiváltására alkalmatlannak, ennek okán a minősítés módosítását és a tényállás kiegészítését kérte. Sérelmezte, hogy az anyagi pervezetés nem felelt meg az előírásnak, mert a Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontja alapján a törvényszéknek tájékoztatni kellett volna a feleket a jogértelmezéséről valamennyi fent érintett kérdésben, emiatt kérte az ítéletábrát, hogy a felülbírálat körében végezze el a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést. A Hivatal által megállapított eljárási költséget továbbra is túlzónak tartotta, ezért felülvizsgálatát és mérséklését kérte.

Az ellenérdekű felek fellebbezési ellenkérelme a végzés helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból a bizonyítékok okszerű értékelésével, eljárási hiba nélkül jutott arra a meggyőződésre, hogy a kérelmező javára nem adható oltalom a „Benkó Dixieland Band” megjelölésre, mert ezzel sérülne az ellenérdekű felek névviselési joga. Döntésével a másodfokú bíróság egyetértett indokaihoz a fellebbezésben írtak miatt a következőket fűzi.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az ügyben nem a Benkó családnév vagy a „Benkó Dixieland Band” név használatának jogszerűsége a kérdés, hanem az, hogy az ellenérdekű felek, mint az évtizedekre visszanyúlóan ezen név alatt itthon és külföldön egyaránt ismertségre szert tett zenei formáció tagjai eredményesen felléphetnek-e a zenekar nevével azonos megjelölés rajtuk kívül álló harmadik személy javára szóló, védjegyként történő lajstromozásával szemben.

A Vt. 5. § (1) bekezdése értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amely másnak személyhez – különösen névhez, képmáshoz – fűződő korábbi jogát sértené.

A Ptk. 2:42. § (2) és (3) bekezdései szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak. Nem sért személyiségi jogot az a magatartás, amelyhez az érintett hozzájárult. A 2:43. § f) pontja alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti a névviseléshez való jog megsértése.

A Ptk. 2:49. § (1) bekezdése szerint irodalmi, művészeti, tudományos vagy közéleti szerepléssel járó tevékenységet felvett névvel is lehet folytatni, ha ez nem jár mások lényeges jogi érdekének sérelmével.

Művészeti tevékenységet a Ptk. 2:49. § (1) bekezdése felvett néven is lehetővé tesz. Ez a jog nem csak egy személyt, hanem a művészegyütteseket is megilleti. (BH1979.411.) A közös zenei tevékenységet folytató természetes személyek csoportja nélkül, hogy a jog által szabályozott valamely szervezeti formába rendeződne, egy választott név alatt működhet és a felvett névvel kapcsolatosan védelmet élvezhet.

A fellebbezés felperes neveeredeti szerzésével kapcsolatosan kifejtett érvelésével szemben az ítéletábra annak tulajdonított jelentőséget, hogy a zenekar tagjai művészeti közösségük saját egyedi megnevezéseként, felvett névként kezdettől fogva alkalmazták a lajstromozni kért „Benkó Dixieland Band” szókapcsolatot. Jelen esetben a felek egybehangzó előadásából kitűnik, hogy élesen elkülönült egymástól a művészeti, illetve a kereskedelmi tevékenység, klasszikus értelemben véve a zenekar gazdasági vagy üzleti tevékenységet nem is fejtett ki. A zenekar ügyeit kezdetben felperes neve, majd 2003. évtől a **B. Kft.** végezte, és nem volt arra adat, hogy a társaság ennek során a tagokon kívül álló harmadik személyekkel a jogügyleteket ne a saját nevében, illetve neve alatt kötötte volna. Ebből az következik, hogy a „Benkó Dixieland Band” megjelölés nem vált kereskedelmi névvé, így nem is volt mit szerződéssel átengedni. Ezen okból közömbös a II. rendű ellenérdekű fél más perben tett, fellebbezésben felhívott előadása is.

A zenekar és a tagjai nem a kereskedelmi, hanem a művészeti életnek váltak a szereplőivé, így kapcsolódott és kapcsolódik hozzájuk a több mint ötven évre visszavezethető, felvett név alatti zenélés, amire az biztosította a lehetőséget, hogy felperes neveszóban hozzájárult a családnévének a leíró jellegű „Dixieland” és „Band” szavakkal történő kiegészítéséhez, együttes alkalmazásához. A névhasználat az elmúlt fél évszázadban folyamatos volt, ellene felperes nevenem emelt kifogást, az engedélyt vissza nem vonta, önmagában a halála a felvett név használatát nem szüntette meg. A VI. rendű ellenérdekű fél nyilatkozata nem jelenti a tagok közösségének a felvett névről való lemondását, és nem tekinthető a zenekar részéről lemondásnak az sem, hogy a kérelmező fellépése miatt a „Dixie Kings of Hungary” elnevezést használja.

A fentiek alapján a művészegyüttes felvett nevének használata a mindenkori tagok közösségét, az ellenérdekű feleket illeti meg, akik alappal léptek fel a megjelölés lajstromozása ellen, mert a felvett név használatához fűződő joguk sérülne azáltal, ha a védjegyoltalomból fakadó kizárólagos jogosítványok folytán a jövőben a kérelmező akadályozhatná őket a „Benkó Dixieland Band” elnevezés zavartalan használatában.

Figyelemmel az eljárás nem peres jellegére is, nem sérült az anyagi pervezetés Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontjában foglalt szabálya, amit az ítéltábla számára az is megerősített, hogy a kérelmező nem változtatott jogi érvelésén az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest a törvényszék végzésből megismert jogértelmezését követően sem. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróság a kérelmezőtől eltérően ítélte meg a jogvitát, nem teszi támadhatóvá az anyagi pervezetést.

Nem talált indokot a másodfokú bíróság a döntés megváltoztatására a hivatali eljárásban megállapított költség tekintetében sem. A Hivatal határozatát a megfelelő jogszabályhelyek felhívásával kellően megindokolta és csak azokat a tételeket számolta el, amelyek a felszólalással merültek fel. Az eljárási költség további mérséklésére az ítéltábla sem látott lehetőséget.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79. és a Pp. 389. §-ain keresztül irányadó Pp. 383. (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezés sikertelensége folytán a Pp. 364. §-án keresztül alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a kérelmező köteles megtéríteni az ellenérdekű feleknek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőtükét ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdése szerint megállapított munkadíját tartalmazza. Az ellenérdekű felek a költség alátámasztására költségjegyzéket és megbízási szerződést csatoltak, az igényelt összeg arányban áll a pertárgy értékével és a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel, ezért azt a másodfokú bíróság nem találta eltúlzottnak és azzal egyezően 100.000 forint + áfa megfizetésére kötelezte az eljárásban vesztes félnek minősülő kérelmezőt.

Budapest, 2019. április 9.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró